

λούδην μόνον ὡς πλούσιον. δικτὶ νὰ μὴ τὸ πράξουν αὔριον καὶ αἱ ἄλλαι ἐπαρχίαι;

Εἶνε (θὰ ἐλέγομεν τέλος, ἂν αἱ ἀσέβειαι δὲν ἦσαν ἀτελείωτοι, ὡς θὰ ἀποδείξωμεν ἐν προσηγεῖ φύλλῳ) εἶνε καὶ ἀσέβεια πρὸς νεαράν, πρὸς χθεσινὴν ἀπόφασιν τῆς βουλῆς; ἥ τις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ καταλέγῃ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς τὸν κ. Σκουλούδην. Ὁ Κερκυραϊκὸς λαὸς ἐξέλεξε πέρυσι βουλευτὴν τὸν κ. Βράϊλαν τὸν ἐξέλεξε δὲ αὐθόρμητος καὶ ἀφορῶν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦθικὴν καὶ διανοητικὴν ἀξίαν καὶ ὄχι εἰς «τὰς ἀξίας», διότι ὁ Βράϊλας δὲν ἔχει χρεώγραφα καὶ Κωπαῖδα; καὶ ἑκατομμύρια. Ἀλλ' ὁ Βράϊλας κατεῖχε καὶ κατέχει μίαν τῶν δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1853 συνεστημένων Πρεσβειῶν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐν Λονδίῳ. Δὲν εἶχεν ὅμως παραιτηθῆ τῆς θέσεως ταύτης τεσσαράκοντα ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκλογῆς, ὡς ορίζει ὁ νόμος. Τούτου ἕνεκα τὸ μὲν τμήμα τῆς βουλῆς, προσδρευόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Βαλκωρίτου προέτεινε τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Βράϊλα διὰ τῶν ἐξῆς: «Ἐπειδὴ ὁ Βράϊλας Ἀρμένης Πέτρος ἠδὲν παρητήθη ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Πρέσβευος κατὰ τὸν νόμον, ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ». Ἡ δὲ βουλή ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 22 Φεβρουαρίου 1882, ἀπεφάνετο παμφηρεῖ ταῦτα: «Ἀκυροῦται (ἡ ἐκλογή Κερκυράς) κατὰ τὴν πρότασιν τοῦ τμήματος, ὡς πρὸς τὸν κ. Π. Βράϊλαν Ἀρμένην.»

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κείμενα, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα εἰς αὔριον.

Καμτσόκι

ΡΑΧΑΤΙ

Ὅλοι ἡσυχάζουν τούταις ταῖς ἡμέραις,
ὁ ῥομπὸς κυττάζει μόνον τὴν δουλειά του,
ἔφυγαν τοῦ ἔθνους οἱ καλοὶ πατέρες,
καὶ καθένας πῆγε εἰς τὴν φαμελιά του,
εἰς τὴ φαμελιά του.

Ὅμως δὲν γυρίζουν μ' ἀδειανὰ τὰ χέρια,
ὑστερ' ἀπὸ τόσους κόπους καὶ μεπελάδες,
μέσ' τὰ πατρικὰ τους κουβαλοῦν κεμερία
στρογγυλαῖς καθένας κι' ἀπὸ δρῶ χιλιάδες,
κι' ἀπὸ δρῶ χιλιάδες.

Τὸ ἀρχοντικό τους σιγανὰ γεμίζει
ἀπὸ κομματάρχας κι' ἀπὸ ψηφοφόρους,
ὅταν ὁ καθένας βουλευτὴς ἀρχίζει,
νὰ τοῦς ῥητορεύῃ γιὰ τοὺς νέους φόρους,
γιὰ τοὺς νέους φόρους.

Ὅμως μέσ' τὸ λόγο ἄξαφν' ἂν τὰ χάσῃ,
τόσῳ ποῦ κι' ὁ ἴδιος δὲν καταλαβαίνει,
τότε ὁ λαὸς του θὰ ζητωκραυγάσῃ,
καὶ θὰ φύγουν ὅλοι ἐνθουσιασμένοι,
ἐνθουσιασμένοι.

Κι' ἔτσι ἡσυχάζουν βουλευταὶ καὶ πληθὸς,
ὡς ποῦ ἡ ὠρισμένη ὥρα νὰ κτυπήσῃ,
θὰ πετάξῃ τότε μονομιᾶς ὁ μῦθος,
κι' ἄγριος ζατάρμης φόρους θὰ ζητήσῃ,
φόρους θὰ ζητήσῃ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 419)

ΙΣΤ

Ἡ ΕΠΙΒΟΛΗ

Ἀπὸ ἔτη καὶ ἐπέκεινα, ἀφότου δὲν εἶχαν ἀκόμη δῆ τὴν Ἰωάνναν ἢ δις ἢ τρίς, ὁ κατὰ τὸν πατέρα καὶ τὸ παιδί Ραοὺλ Δεσιμαῖζ συνέλαβε τὸ ἀπειρόπαιον σχέδιον τοῦ νὰ ἀποπλανήσῃ τὴν περικαλλῆ μνηστὴν τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἑταῖραν του. Εἶπε καθ' ἑαυτόν:—Θὰ τὴν ἀρπάξω καὶ θὰ τὴν ἀπαγάγω εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἐνόσῳ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴν γουστάρω, θὰ περάσωμε μαζὺ σὰ δρῶ κτριγῶνια.

Ὡ! πόσον ἡ ματαιότης τοῦ διεφθαρμένου νέου θὰ ἰκανοποιεῖτο τότε; Ἐχαίρειν ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει, τὴν ὁποίαν θὰ κημενεῖς τοὺς φίλους του ὅλοι θὰ τὸν ἐζούλευαν διὰ

τὴν εὐτυχίαν του, καμμὰ μέτα σ' τὸ Παρίσι, οὔτε μεταξὺ τοῦ μεγάλου κόσμου, οὔτε μεταξὺ τοῦ κόσμου τῶν ἐταιρῶν, δὲν θὰ ξεπερνοῦσε σ' τὴν καλλονὴν τὴν παρθένον τοῦ Μαρεῖλ.

Καὶ μολονότι ἦτο τολμηρὸς, ὁ Ραοὺλ ἔβλεπεν, ὅτι θ' ἀπὴντα μεγάλας δυσκολίας καὶ ὅτι δὲν ἦτο καὶ τόσον εὐκόλον νὰ ἀποπλανήσῃ τὴν Ἰωάνναν.

Καὶ πρῶτον. Ἡ νεᾶνις ποτὲ δὲν ἐξήρχετο μόνη της, ἐκτός ὅταν πῆγαινε τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐφυλάττετο καλῶς. Ἐπειτα τὸ σεμνὸν καὶ συγχρόνως τὸ ὑπερήφανον ἦθός της, ἡ ἀξιοπρέπειά της, αὐτὰ ὅλα τοῦ ἐνέπνεον σέβας καὶ τὸν ἀπεμάκρυνον ἀπ' αὐτῆς.

Ἦρκειτο νὰ βλέπῃ τὴν Ἰωάνναν καὶ τὴν κατεβίβρωσκε διὰ τοῦ βλέμματός ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ κατὰ τὴν διάβασίν της, ὁσάκι; κατῶρθου νὰ εὐρεθῇ ἀπέναντί της. Μάτην ἐθήρευεν εὐκαιρίαν, νὰ μπορέσῃ νὰ τῆς μιλήσῃ ἢ εὐκαιρία αὕτη πάντοτε τοῦ διέφευγε. Βεβαίως ἡ Ἰωάννα πολλάκις θὰ τὸν εἶδεν εἰς Μαρεῖλ, ἀλλὰ οὔτε τὸν πρόσεξε.

Τῆς εἶχαν πῆ ὅτι «εἶνε υἱὸς τῆς βαρόνης Δεσιμαῖζ» καὶ τοῦτο μόνον εἰξευρε περὶ αὐτοῦ, ἄλλως τε τί τὴν ἐμελλε ποιὸς εἶνε καὶ τί εἶνε; Ποτὲ δὲν τῆς ἤλθε στὸ νοῦν ἰδέα ὅτι ὁ Ραοὺλ μποροῦσε νὰ μεριμνήσῃ περὶ αὐτῆς.

Δὲν ὑπόπτειε λοιπὸν διόλου τὰς προθέσεις τοῦ υἱοῦ τῆς βαρόνης, ὅστις ἠσθάνετο τὸ πάθος του αὐξάνον διαρκῶς καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῶν αἰσθησέων του, κατὰ λόγον τῶν

Μὰ ἐνῶ ὁ κόσμος ὅλος ἠσυχάζει,
 ἓνα μαῦρο χέρι μέσα του ξαμόνει,
 ὁ πρωθυπουργός μας κἀτι τι ἀρπάζει,
 κι' ὑπουργούς καὶ πρέσβεις ἀξάφνα σκαρόνει,
 ἀξάφνα σκαρόνει.

Ἡ γαλήνη τότε μιὰ στιγμή ξεσπιέται,
 τοῦ ῥωμχοῦ τὸ κέφι χάλασαν κομμάτι,
 μὰ σὲ λίγο πάλι τὸ κακὸ ξεχνιέται,
 καὶ ξανὰ ἠσυχία, καὶ ξανὰ βραχάτι,
 καὶ ξανὰ βραχάτι.

Τί ζωὴ, τί ζεύκι, καὶ τί μαχμουρλοῦκι,
 σὰ χατζῆδες γύρω, σὲ πυκνὴ λιακάδα,
 μὲ καφεὲ τῆς Μέκκας, μὲ μακρὺ τσιμποῦκι,
 τώρα γλωσσοτρῶμε τὴν τρελλὴ Ἑλλάδα,
 τὴν τρελλὴ Ἑλλάδα.

Μὰ σὲ λίγο πάλι γιὰ νὰ μᾶς ξαφνιάσῃ,
 γιὰ νὰ μᾶς ξυπνήσῃ ἀπ' τὴν τεμπελιά μας,
 βγαίνει σὰ ζιζάνιο, κόσμο νὰ χαλάσῃ,
 μὲ τὰ ψέμματά της κι' ἡ Πρωταπριλιά μας,
 κι' ἡ Πρωταπριλιά μας.

Λίγο δὲν περνάει ποὺ ἠχοβολοῦνε,
 κάθε ἐκκλησίας χιλίαις ὡς καμπάνες,
 θέλοντας καὶ ὄχι τοὺς πιστοὺς καλοῦνε,
 γυναιξὺ καὶ τέκνοις, δούλαις παραμάναις,
 δούλαις παραμάναις!

Καὶ ἐκεῖ π' ὁ ψάλτης ἀψηλά τὸ κέρνει,
 καὶ τὸ νανουρίζει καὶ τὸ ἐννιάρει,
 ὁ πιστὸς σιμά του στὸ στασίδι γέρνει,
 καὶ βαστᾷ τὸ ἴσο ὡς ποὺ νὰ τὸν πάρῃ,
 ὡς ποὺ νὰ τὸν πάρῃ.

Τί χαρά! σὲ μέραις λιγοσταῖς ἀκόμη,
 κοκκινωθαμμένη ἢ λαμπρὴ μας φτάνει,
 ἀπ' ἀρνιὰ γεμίζουν ὅλοι μας οἱ δρόμοι,
 κ' ἓνα αὐγὸ μὲ τ' ἄλλο τὸ ἀνέστη κάνει,
 τὸ ἀνέστη κάνει.

Ὁ ῥωμχὸς γιὰ τέτοια δρῶ λεφτὰ δὲν δίνει,
 μὰ μὲ κουρασμένο περιμένει μάτι,
 ἀπὸ τέτοιαις φέσταϊς μία νὰ μὴ μείνῃ,
 κι' ἔχει αὐτὸς γιορτὴ του μόνο τὸ ραχάτι,
 μόνο τὸ ραχάτι.

Ταλισμάν.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἀκόμα τί θὰ δοῦμε!

Ἐφευρέθη λέγει ἓνα ἀντιληστροικὸν ἀλάνθαστον,

εἶναι μιὰ μικρὰ μηχανὴ προσεγγιζομένη εἰς τὴν κλειδω-
 νιὰν παντός χρηματοκιβωτίου ἢ ἄλλου ἐπίπλου περιέχον-
 τος χρῆμα ἢ πολύτιμα πράγματα. Ἀμα ὁ κλέπτης ἐγγίση
 εἰς τὴν κλειδαριὰ, τὴν περιέχουσαν τὴν μικρὰν μηχανὴν
 κατ' ἀρχὰς ἀκούεται ἓνας καταχθόνιος κρότος, ἔπειτα χύ-
 νεται καταπληκτικὴ λάμψις ἤλεκτρικοῦ φωτός, βοήθεια τοῦ
 ὁποίου φωτογραφικὸν τι ἐργαλεῖον συλλαμβάνει ἀμέτως τὰ
 χαρακτηριστικὰ τοῦ κλέπτου.

Τώρα δὲν μένει ἄλλο ἢ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀρχίζει ἡ
 φωτογράφησις, τὸ χρηματοκιβώτιον νὰ φωνάζῃ ὡς ἄλλος
 Ρωμαῖδος: *Μὴ κινῆσθε!* καὶ ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ φωτογραφία,

ἀνεγνώριζε, καὶ τὴν ἐπιούσαν λίαν πρῶτὴ θὰ ἔφευγεν εἰς τὸ
 Πάρισι. Εἶχε προῖται ἐπίσης τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν θὰ
 ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν γνωστὸν, ὅτε ἡ
 νεάνις θὰ ἦτο διατεθειμένη πλέον νὰ δεχθῇ τὰς προτά-
 σεις του. Τέλος, ὅπως μὴ ἐκτεθῇ εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ
 ἀναγνωρισθῇ καὶ ὅπως διασκεδάσῃ τὰς ὑποφίας τῆς Ἰωάν-
 νης καὶ τὰς ἀμφιβολίας της, μετημφισέθη, φορέσας ὑπεν-
 δύτην ἱποκόμου, προσαρμόσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πα-
 λαιὰν φενάκην εὐρεθεῖσαν εἰς ἱματιοθήκην τοῦ πύργου καὶ
 ὑποθεθεῖς τσαρούχια.

Ἄφου εἶδε ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα, σηκώθηκε, κύτταξε γύρω
 του καὶ ἔλαβε μιὰν κινητὴν σκάλα τὴν ὁποῖαν ὁ Ἰάκωβος
 Βαγιάν, εἶχεν ἀφήσει ἐπάνω σὲ μιὰ δαμασκηνιά. Ἐπλη-
 σίασε εἰς τὸ σπῆτι καὶ τὴν ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου κάτω
 ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς Ἰωάννας. Ἀκόμη μιὰ φορὰ κύτταξε
 γύρω, τίποτε δὲν εἶδε, τίποτε δὲν ἤκουσε πλὴν τοῦ μονο-
 τόνου τραγουδιοῦ τῶν γρούλων. Βέβαιος ὢν, ὅτι ὅλοι ἴστο
 Μαρεῖλ ἐκοιμῶντο, ὅτι ἦτο καταμόνυχος καὶ ἀόρατος εἰς
 ὅλους, δὲν ἐδίστασε πλέον, ἀνέβη. Ἀμα ἡ κεραλή του ἔ-
 φθασε μέχρι τοῦ παραθύρου, παρεμέρισεν ἠσυχῶς τῆς γρού-
 λης καὶ ὠλίσιθινεν ἐπὶ τῶν νότων του. Ἰπτόκωφος γρου-
 λισμὸς ἠκούσθη. Ὁ Φιντέλης ἐξύπνισε.

Μολοσσὸς τις ἴσως θὰ ἠνάγκαζε τὸν Ραοῦλ νὰ ὀπισθο-
 γωρήσῃ, ἀλλὰ ἓνα σκυλάκι, σὰν τὸν Φιντέλη, δὲν θὰ ἠ-
 δύνατο νὰ τοῦ κάμῃ μέγα κακὸν μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τὴν

ἀνεγνώριζε, καὶ τὴν ἐπιούσαν λίαν πρῶτὴ θὰ ἔφευγεν εἰς τὸ
 Πάρισι. Εἶχε προῖται ἐπίσης τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν θὰ
 ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν γνωστὸν, ὅτε ἡ
 νεάνις θὰ ἦτο διατεθειμένη πλέον νὰ δεχθῇ τὰς προτά-
 σεις του. Τέλος, ὅπως μὴ ἐκτεθῇ εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ
 ἀναγνωρισθῇ καὶ ὅπως διασκεδάσῃ τὰς ὑποφίας τῆς Ἰωάν-
 νης καὶ τὰς ἀμφιβολίας της, μετημφισέθη, φορέσας ὑπεν-
 δύτην ἱποκόμου, προσαρμόσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πα-
 λαιὰν φενάκην εὐρεθεῖσαν εἰς ἱματιοθήκην τοῦ πύργου καὶ
 ὑποθεθεῖς τσαρούχια.

Ἄφου εἶδε ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα, σηκώθηκε, κύτταξε γύρω
 του καὶ ἔλαβε μιὰν κινητὴν σκάλα τὴν ὁποῖαν ὁ Ἰάκωβος
 Βαγιάν, εἶχεν ἀφήσει ἐπάνω σὲ μιὰ δαμασκηνιά. Ἐπλη-
 σίασε εἰς τὸ σπῆτι καὶ τὴν ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου κάτω
 ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς Ἰωάννας. Ἀκόμη μιὰ φορὰ κύτταξε
 γύρω, τίποτε δὲν εἶδε, τίποτε δὲν ἤκουσε πλὴν τοῦ μονο-
 τόνου τραγουδιοῦ τῶν γρούλων. Βέβαιος ὢν, ὅτι ὅλοι ἴστο
 Μαρεῖλ ἐκοιμῶντο, ὅτι ἦτο καταμόνυχος καὶ ἀόρατος εἰς
 ὅλους, δὲν ἐδίστασε πλέον, ἀνέβη. Ἀμα ἡ κεραλή του ἔ-
 φθασε μέχρι τοῦ παραθύρου, παρεμέρισεν ἠσυχῶς τῆς γρού-
 λης καὶ ὠλίσιθινεν ἐπὶ τῶν νότων του. Ἰπτόκωφος γρου-
 λισμὸς ἠκούσθη. Ὁ Φιντέλης ἐξύπνισε.

Μολοσσὸς τις ἴσως θὰ ἠνάγκαζε τὸν Ραοῦλ νὰ ὀπισθο-
 γωρήσῃ, ἀλλὰ ἓνα σκυλάκι, σὰν τὸν Φιντέλη, δὲν θὰ ἠ-
 δύνατο νὰ τοῦ κάμῃ μέγα κακὸν μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τὴν

τότε νά φωνάζη πάντοτε τὸ χρηματοκιβώτιον : *Κλέφτης ! Κλέφτης !*

Θέλετε και νέον παρισινὸν συρμόν, ὃ ἀραχνούφαντοι φαναριώτισαι ;

Εἰς Παρισίου; κάμνει *φουρόρε* ἡ μόδα νά περνοῦν βραχιολάκια τὰ *σκυλάκια* !

En avant : Περάστε τα, μὴ τύχη καὶ μείνετε πίσω εἰς τὸν συρμόν.

Ἐπιφανὴς πάλιν ἐδημοσίευσεν ἀνακαλύψεις περὶ τῆς μυστηριώδους γυναικός, ἣτις συνεδραμάτισε τὸ πρόσωπον τοῦ Γαμβέτα, διατελέσασα ἄχρι τέλους ἐρωμένη καὶ σύμβουλος καὶ σχεδὸν πολιτικὴ συνεργάτις. Ὀνομάζεται Λεωνία Λεών, θυγάτηρ ἐνὸς συνταγματάρχου, ἐραστῆσα τοῦ Γαμβέττα ἀπὸ τοῦ 1870, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον συζήσασα σχεδὸν μετ' αὐτοῦ, ἄνευ οὐδενὸς ἐν τούτοις καρποῦ τοῦ ἐρωτῶς των. Ὁ Γαμβέττας ἐννοοῦσε νά τὴν καταστήσῃ νόμιμον σύζυγον, ἀλλ' ἡ Λεωνία ἤρνεϊτο. «Πρὸ δέκα, τοῦ ἔλεγεν, ἐτῶν ὁ γάμος ἦτο δυνατός· τώρα δὲ δύναται εἰμὴ νά σὲ βλάψῃ. Ἐκουσίως ἐθυσιάσθην εἰς σέ· δὲν ἐννοῶ νά μὲ συζευχθῆς.» Τύπος γυναικός—θυσίας. Μεταξὺ τῶν δύο ἐραστῶν συνεδέθη ἀλληλογραφία παραταθεῖσα ἐπὶ ἐνιαυτούς, καὶ ἀλληλογραφία ὄχι ἐρωτικὴ, ἀλλὰ πολιτικὴ. Ὁ Γαμβέττας ἐν ταῖς πρὸς αὐτὴν ἐπιστολαῖς του ἔγραφε σχεδὸν ἀπομνημονεύματα· αὐτὴ δὲ πάλιν συνεζήτει μετὰ γυναικείας λεπτότητος καὶ τὰ ἐλάχιστα τῆς πολιτικῆς, ἀντέκρουε μερικὰς θεωρίας του καὶ ἐνίοτε τοῦ διετύπου καὶ συμβουλάς. Λέγεται ὅτι τὴν προτεραίαν τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ὑπὸ τὸν Γαμβέτταν ὑπουργείου ἡ Λεωνία ἐν ἐπιστολῇ πρὸς αὐτὸν τὸν ἀπέτρεπεν ἀπὸ τοῦ νά ἐμπέσῃ εἰς τὴν παγίδα, προλέγουσα τὴν προσεχῆ πτώσιν του.

Μακάριοι οἱ Ἄγγλοι ! Δὲν φθάνει ποῦ ἔχουν τὰ γράμματα τῶν δεκάκινα, ἐνῶ οἱ στενοκέφαλοι κυβερνηταί μας ἐξακολουθοῦν νά πέρνουν ἀπὸ τὸν πτωχὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἰκοσι λεπτὰ διὰ κάθε γράμμα, τώρα θὰ καταβιάσων καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐτωτερικῶν τηλεγραφημάτων τῶν 20 λέξεων, ἀπὸ 1 φρ. καὶ 25 ἑκατοστά ποῦ τὰ εἶχαν, εἰς μόνον λεπτὰ ἐξήντα. Ἄν τολμᾶτε ψιθυρίσατε ὅτι καλὸν ἦτο νὰ φθηναῖν καὶ παρ' ἡμῖν τὸ τηλεγραφεῖον ἢ τὸ ταχυδρομεῖον !

Τὰ περίφημα κόκκινα ζακέτα τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ καταργοῦνται καὶ ἀντικαθίστανται διὰ χρώματος γρίζου. Πότε θὰ καταργηθῇ καὶ ἡ περίφημος κόκκινος πλάτες τῶν ἀστυνομικῶν μας κλητῶν ;

Ἄγγλος ποινικολόγος, ὁ Κίρσερ, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως σπουδαῖον σύγγραμμα περὶ ἐκδόσεως κακούργων ἀπὸ κράτους εἰς κράτος. Τὸν πρόλογον τοῦ συγγράμματος ἔγραψεν ὁ υἱὸς τοῦ διασήμου Γάλλου δικηγόρου Λασώ, ὅστις καταλήγει τὰ προλεγόμενά του διὰ τῆς ἐξῆς εὐχῆς :

«Οἱ τίμιοι ὅλης τῆς ὑψηλοῦ δόξου καὶ ἀλληλοβοηθῶνται καὶ νὰ ἀλλοῦπερασπίζωνται *evartior* τῶν κατεργαρέων.»

Τί λέγει ὁ κ. Ζυγομαλάς ὡς πρὸς τὴν σύλληψιν καὶ ἐκδοσιν τοῦ ἥρωος Πλευρίτου !

Εἰς ἐν τῶν τελευταίων φύλλων τῶν *Καιρῶν* τοῦ Λονδίνου ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ, ἀφορμὴν λαμβάνοντι ἐκ τῶν ἀναφανείσων ἐσχάτως διαίρεσεων ἐν τῇ ἀγγλικῇ ἀντιπολιτεύσει, εὐρομεν σκέψεις σχεδὸν ὁμοίας πρὸς τὰς ἐν τῷ *Μη Χάνεσαι* εὐθύς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κουμουνδούρου καὶ χθὲς ἀκό-

δέσποιναν του ἀφροσίωσιν καὶ τοὺς ὀξείς ὀδόντας του. Ἐν τούτοις ὁ Φιντέλης βλέπων τὸ σῶμα τοῦτο εἰς τὸ περιθώριον τοῦ παραθύρου, σηκώθη καὶ ἤρχισε νά γαυγίζῃ μανιωδῶς, ὅπως βεβαίως ζυπνίσῃ τὴν Ἰωάνναν, ἀλλ' αὐτὴ ἐκοιμᾶτο βαθύτατα, ἔπειτα δὲ ταυτοχρόνως ὁ κεραυνὸς ἤρχισε νά μυκάται καὶ ἐκάλυψε τὴν φωνὴν τοῦ ἀγρύπνου ζώου. Ὁ Ραοὺλ ἐπωφεληθεὶς τὴν βροντὴν διεσκέλισε τὸ παράθυρον καὶ μπῆκε μέσα. Ὁ Φιντέλης ὤρμησεν ἐπάνω του δι' ἐνὸς πηδήματος καὶ ἐκρεμάσθηκε ἐμπήγων τοὺς ὀδόντας εἰς τὸν κόκκινον ἐπενδύτην, τὸν ὅποιον μόνον εἶχε συλλάβει. Ὁ ἀσθενὴς οὗτος ἐχθρὸς δὲν ἦτο τόσον ἐπίφοβος, ἀλλ' ὁ Ραοὺλ δὲν ἐννοοῦσε καὶ νά τὸν δαγκάσῃ, πρῶτα πρῶτα ἐκύτταξε νά τὸν ξεμπερδέψῃ διὰ τοῦτο συλλαβῶν ἀπὸ τοῦ λαίμου τὸν ἐσφιγξεν ἰσχυρότατα· ὁ ταλαίπωρος Φιντέλ οὔτε πρόλαβε νά βγάλῃ φωνὴν ἤρχισε μόνον κινῶν τοὺς πόδας, καὶ συστρεφόμενος καταβάλλων ἀπελπιστικὰς προσπάθειάς διὰ νά διαφύγῃ τὸν στραγγαλισμόν. Φεῦ ! ἀνωφελῆς προσπάθεια· ὁ ἐχθρὸς τὸν ἐκράτει καλῶς καὶ ἐξηκολούθησε ἐπὶ μᾶλλον νά τὸν περισφιγγῇ, ὥστε ἐπὶ τέλους μετὰ τελευταίων τινα σπασμῶν ἔμεινεν ἀκίνητος. Ὁ φονεὺς τὸν ἔριψεν εἰς μίαν γωνίαν.

Ἡ νεᾶνις ἐπὶ τέλους ἐξύπνισε καὶ διανοίξασα τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε διὰ τῆς ὠχρᾶς λάμψεως ἀστραπῆς ἀνθρώπου ἐν τῷ κοιτῶνί της, τὸν ὅποιον δὲν ἀνεγνώρισε, παρατηρήσασα μόνον, ὅτι οὗτος εἶχεν ὑπερμεγέθη κεφαλή, μα-

κρὰν κόμην καταπίπτουσαν περὶ τὸν τράχηλόν του, κρύπτουσαν περὶ τὸ ἤμισυ τοῦ προσώπου του καὶ ἀνάστημα γιγάντειον. Ἐβαλε κραυγὴν βραχνῶδη, ὡσεὶ ἀνθρώπου πνιγομένου. Περίτρομος ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν κραυγάζουσα :

— Κλέφτης ! . . . δολοφόνος ! . . . βοήθεια ! . . .

Ὁ Ραοὺλ ὤρμησεν ἐπ' αὐτὴν καὶ σεν τὴν ἔρπασεν εἰς τὴν ἀγκάλην του· ἐπῆλθε στιγμὴ πάλιν φρικαλέας. Ἡ Ἰωάννα ἠμύνητο μετὰ ἀπέλπιδοις ἐνεργείας, θέλουσα δὲ νά κραυγίσῃ, νά βγάλῃ φωνὴν ἀκόμην, δὲν ἠδύνατο πλέον. Τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας της καὶ ἡ ἀνασπνοὴ της ἐκόπη, ἔμεινε δὲ τέλος πάντων ἀδρανὴς καὶ ἀναίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐχθροῦ της. Ὁ ἀνάνδρος ἀπῆκεν ἐπιφρόνησιν θριάμβου· ἡ τάλας Ἰωάννα μὴ δυναμένη πλέον νά ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ἀνήγειρε καὶ ἐναπέθετο αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ταυτοχρόνως βραχνῶδης καὶ φρικαλέος ὠρυγμὸς οὐγὶ πλέον κυνὸς ἀντήχησεν ἔξωθεν μειμιγμένος μετὰ τὰς ἐκρήξεις τοῦ κεραυνοῦ καὶ καλύπτων αὐτάς. Τὸ δικτυωτὸν ἀπεσπάσθη βιαίως, ἐν δὲ πρόσωπον ἐπήδησεν ἐν μέσῳ τῶν κοιτῶν.

Ἦτον ὁ Λυκογιάννης.

Πῶς εὐρίσκειτο ἐκεῖ εἰς τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν διὰ νά ὑπερασπίσῃ, σώσῃ τὴν μνηστὴν τοῦ οἴλου του Ἰακώβου Γρανδέν; Ὁ Λυκογιάννης διὰ τοῦ ἀγρίου ὄρμεμψύτου αὐτοῦ εἶχε μαντεύσει τὰς κακὰς προθέσεις τοῦ Ραοὺλ Δεσι-

μη ευρύτερον διατυπωθείσας. Πρόκειται κυρίως περί του ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ἀρχηγῶν τῶν συντηρητικῶν Νόρθκωτ, καθ' οὗ εἰς νεαρός λόρδος ἔγραψεν ἐν τῷ Χρόνῳ, ὡς δῆθεν χλιαροῦ, ἐξαίρων μᾶλλον τὴν προσωπικότητα τοῦ Σώλσβαρυ.

« Ἐκαστος γινώσκει, λέγει ὁ Χρόνος, ὅτι ὁ Νόρθκωτ δὲν ὀφείλει τὴν θέσιν του εἰς τὴν κατὰ βούλησιν ἐκλογὴν ἑαυτοῦ ἢ τοῦ κόμματος, εἰς δ' ἀνήκει. Καί περ διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Δισραέλη ὅτε ὁ ἀρχηγός τῶν Συντηρητικῶν ἀπεχώρησε τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, οὐχ ἤττον εἶναι τὸ ἐξαγόμενον μακρᾶς πορείας φυσικῆς ἐπιλογῆς. »

Καὶ ξυύρεται τί ἐστὶ περίπου φυσικὴ ἐπιλογὴ; Ἐν χυδαία, ἀλλὰ πραγματικῇ γλώσσῃ τὸ δόγμα αὐτὸ τοῦ Δαρβίνου τὸ περί φυσικῆς ἐπιλογῆς εἶναι τὸ παρ' ἡμῶν: « Οἷοιός φαί τὸν ἀλλοτ. Αὐτὴ ἢ βραδεία ἐνέργεια τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς πρόκειται νὰ γίνῃ εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἕως ὅτου δὲ ἕνας τέλος πάντων κατορθώσῃ νὰ φάγῃ τοὺς ἄλλους καὶ ἐπιβληθῇ ἀρχηγός, ὁ κύριος Τρικούπης θὰ φάγῃ τὴν Ἑλλάδα!

Ὁ οἰκονομιστὴς δημοκράτης Βόλλμαρ, μέλος τοῦ γερμανικοῦ Κοινοβουλίου, ἐπανερχόμενος ἐκ Κοπενάγης, ὅπου ἔλαβε μέρος εἰς Σύνοδον Κοινωνιστικὴν συνελήφθη ἐν Κιέλφ. Ὁ Βόλλμαρ εἶναι ὁ Γερμανὸς Παχὺς καὶ ὁ συλλαμβάνων αὐτὸν Βίσμαρκ ὁ Τρικούπης τῆς Γερμανίας.

Ἄλλο θέατρον πάλιν ἐν Βερολίνῳ τὸ Ἑθρικὸν Θέατρον, ἐγένετο παρανάλωμα πυρός. Ἀναμφίβολως τὸ στοιχεῖον αὐτὸ εἶναι μεμνημένον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ μηδενισμοῦ.

Τὸ Λονδίνον κοιμάται ἐπάνω σὲ κάρβουνα ἀναμμένα. Ὁ φόβος τῆς δυναμίτιδος κατατρομάζει τὰ πάντα. Ἡ ἑδὸς ὅπου κατοικεῖ ὁ Γλάδστον ἀπὸ τῆς 6ης ὥρας φράσσεται ὑπὸ στρατιωτικῶν ὀργάνων, διὰ νὰ μὴ περάσῃ οὔτε μυίγα. Τὸ Λονδίνον τὸ ὅποιον πουθενὰ σχεδὸν δὲν ἀπῆντα λόγγας καὶ σπαθιά καὶ γαλόνια, τώρα διαθέεται ὑπὸ πυκνῶν στρατιωτικῶν περιπολιῶν. Αὐτὸ θὰ πῆ ὁ νεώτερος πολιτισμός. Δύο τρεῖς κακοῦργοι μὲ ὀλίγα δράμια δυναμίτιδος σοῦ τὸν κάνουν τὸν πολιτισμὸν αὐτὸν . . . σκόνῃ!

Καὶ τί εἶναι αὐταὶ αἱ Ἄδου Μηχαναὶ ὅπως ὠνομάσθησαν; Τόσφ μεγάλαι, ὅσον ἕνα τενεκεδένιο κουτί ἀγγλικῶν μπισκουτῶν, ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ ἀγοράζετε ἐς τοῦ Κόλα. Καὶ τί ἔχουν μέσα οἱ τενεκέδες αὐτοὶ; Ὀλίγα πελεκούδια, ἀνακατωμένα μὲ νιτρογλυκερίνην καὶ σωληνάρια, τὸ μὲν πλήρες ἐλαίου ἀπὸ βιτριόλι, τὸ ἄλλο πλήρες χλωρίου ποτάσσης, ἢ ἐνθεσις τοῦ ἐνός σωληναρίου ἐντὸς τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ ἐκρηξις γίνεται ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς, ἀνατρέπουσα, καταστρέφουσα, συνιριβουσα, μηδενίζουσα. Ὅλα αὐτὰ μὲ ἕνα τενεκεδένιο κουτί!

Ρακοςυλλέκτης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Πληροφορίαι περί ἐνός δικηγόρου:

— Τί ξέρεις γιὰ τὸν δικηγόρο M**;

μαῖζ καὶ ἕκτοτε ἐπηγρύπνει ἐπὶ τῆς Ἰωάννας, οὐδ' ὅλως ὑποπτευσούσης τοῦτο. Τὴν ἐσπέραν εἶχεν ἶδει τὸν Ραοῦλ ἐξερχόμενον λαθραίως τοῦ περιβόλου Βωκούρ, μετημφισμέ- νος, ὡς εἶπομεν τοῦτο τὸν ἐξέπληξεν καὶ προήγαγε νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ νεανίας κατὶ κακὸν ἔβαλε στὸ νοῦν του, ἐπιθυμῆσας δὲ νὰ μαθῇ τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐνῶ ὁ Ραοῦλ ἔμενε κρυμμένος εἰς τὸν φράκτιν τοῦ κήπου, ἐκρύβη καὶ αὐτὸς ἐντὸς ἀγροῦ ἀραβοσίτου.

Ἴδων διὰ τῆς λάμπης τῶν ἀστραπῶν τὴν νεανίδα ἀκίνητον ἐπὶ τῆς κλίνης ἐξηπλωμένην τὴν πῆρε διὰ νεκράν. Ἐρρηξε φρικαλέαν κραυγὴν καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Ραοῦλ, ὅστις ἀνάνδρος καὶ φοβιτσιάρης, ὅπως εἶνε ὅλοι οἱ ἄθλιοι ἀπέναντι τῷ πραγματικῷ κινδύνῳ, ὠπισθοχώρησεν ὠχρὸς καὶ τρέμων μέχρι τῆς ἐσχατίας τοῦ κοιτῶνος. Ὁ ἀνάνδρος οὔτε τὸ θάρρος εἶχε νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του, ὅστις διὰ μιᾶς πυγμῆς τὸν ἔρριψεν ἐκτάτην πρὸ τῶν ποδῶν. Ὁ Ραοῦλ ἀπεφάσισε τὸν ἑαυτὸν του. Ὁ Λυκογιάννης δὲν ἐλησμόνησε τὰς μαστιγώσεις καὶ ἐμελλε νὰ τὸν φονεύσῃ. Ναί, κρατῶν τέλος πάντων ἐκεῖνον, ὅστις τὸν εἶχε πλήξει διὰ τοῦ μαστιγίου, ἐνοουσε νὰ ἐκδικηθῇ ἤτο διατεθειμένος νὰ τὸν κατασυντρίψῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του ὡς ἐντομον, ὅτε ἐξαίφνης ἡ θελκτικὴ τῆς Ἐρριέτης εἰκὼν διήλθε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ ἐχθρὸς οὗτος, ὁ ὁποῖος ἔκειτο χαμαὶ ἐκτάτην πρὸ τῶν ποδῶν του, τοῦ ὁποῖου ἐκράτει τὴν ζωὴν εἰς τὰς χεῖρας, ἤτο ὁ ἀδελφός ἐ-

κείνης, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν. Ἀπαξ ἤδη ἡ Ἐρριέτη δακρύουσα τὸν εἶχεν ἐπικαλεσθῆ ὑπὲρ ἐκείνου καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἐπεφάνη αὐτὴν τὴν στιγμὴν κραυγάζουσα ἀκόμη ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Ἐλεος! . . . Ἐλεος! . . . Λυκογιάννη, εἶνε ὁ ἀδελφός μου.

Τότε ἐρρίγησε καὶ κατεπραύνη ἄντι δὲ νὰ πλήξῃ τὸν ἄθλιον, ὀπισθοχωρήσας καὶ αὐτὸς ἐσταύρωσε τοὺς βραχιόνας ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ὁ Ραοῦλ ἐνόησας ὅτι ὁ Λυκογιάννης τὸν ἐφείδετο καὶ τὸν ἔλεουθεν, ἀλλὰ δὲν ἐμάντευσε συγχρόνως εἰς ποῖον αἶσθημα τοῦ ἀγρίου ὄφειλε τὴν σωτηρίαν του. Βραδέως ἐγερθεὶς εἶδε τὸν Λυκογιάννην διὰ λάμπης ἀστραπῆς φωτισίας ἐπὶ δευτερόλεπτον ὄλον τὴν κοιτῶνα, δεικνύοντα μὲ χεῖρα τεταμένην τὸ παράθυρον. Οὐδὲν ἄλλο ἐπεζήτηε ἢ νὰ φύγῃ καὶ ἔφυγε βιαστικὰ ὥστε ἀπεδείκνυε τί εὐχαρίστησιν ἠσθάνετο ἀποφεύγων τὸ βᾶρος τοῦ τρομεροῦ βλέμματος τοῦ ἀγρίου.

Εὐθὺς ὡς ὁ Ραοῦλ ἐγένετο ἄφαντος, ὁ Λυκογιάννης ἐπλησίασε τὸν Ἰωάνναν καὶ τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χεῖρ' κύψας ἐστίριξεν ἐπ' αὐτῆς ἐλαφρῶς τὸ οὖς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς νεανίδος ἐκ τινος ἐλαφροῦ κτυπήματος ἐνόησεν, ὅτι ἡ Ἰωάννα δὲν ἤτο νεκρά, ὡς τὸ πρῶτον εἶχεν ὑποθέσει. Ἀνέπνεεν.

(Ἀκολουθεῖ)